

เป ร ต ห ญั ง ส าว
ผู้ หิ ว โ ห ย

ในเปตติวิสัยนั้น ไม่มีกสิกรรม การเลี้ยงโคในเปตติวิสัย
ก็ไม่มี การค้าขายหรือการซื้อขายด้วยเงินก็ไม่มี สัตว์ทั้งหลาย
ผู้ถึงกาลล่วงสิ้นไปแล้ว ย่อมยังอัฏฐภาพให้เป็นไปในเปตติวิสัยนั้น
ด้วยทานอันเขาให้แล้วในมนุษยโลก

เปเรตตวิญญูสาวผู้ทิวไทย

๔๖๕

การเกิดมาพชาติหนึ่ง ก็เพื่อเข้าถึงธรรมกาย และ
ขยายธรรมกายให้เป็นที่พึงแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย เรื่องอื่น
เป็นไปเพื่อให้อาศัยอยู่ในโลกนี้ได้เท่านั้น เจอะเจอะอะไรก็ต้อง
อาศัยกันไป เพื่อที่จะได้มีโอกาสสร้างบารมี ฝึกฝนอบรมจิต
ให้เข้าถึงธรรมะภายใน ถ้าจับหลักอันนี้ได้เราจะดำเนินชีวิต
ไม่ผิดพลาด จะไม่ติดอยู่ในโลกธรรม ๘ คือ มีลาภ เสื่อมลาภ
มียศเสื่อมยศ มีสรรเสริญ นินทา มีสุขมีทุกข์ แล้วจะไม่หวั่นไหว
ต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ใจจะติดอยู่ในกลางกายธรรมอย่างเดียว แม้จะ
ดำรงชีวิตอยู่ในโลกเหมือนคนทั่วไป แต่เราสามารถยกใจให้อยู่
เหนือโลกได้ ซึ่งการจะพัฒนาจิตใจให้ไปถึงระดับนั้น ต้องเริ่ม
จากการนำใจกลับมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่าง
เบาสบายเป็นประจำทุกๆ วัน แล้วเราจะสมปรารถนา มีธรรมะ
ภายในเป็นที่พึ่ง

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ติโรกททสูตร ว่า

“น ทิ ตตถ กสิ อตถิ	โครกฺเขตถ น วิชฺชติ
วณฺชฺชา ตาทิสี นตถิ	หิรณฺเณน กยาकยํ
อิโต ทินฺเนน ยาเปนติ	เปตา กาลคตา ตหิ

ในเปตติวิสัยนั้น ไม่มีกสิกรรม การเลี้ยงโคในเปตติวิสัย
ก็ไม่มี การค้าขายหรือการซื้อขายด้วยเงินก็ไม่มี สัตว์ทั้งหลาย

เปรตหญิงสาวผู้หิวโหย

๑๖๖

**ผู้ถึงกาลล่วงสิ้นไปแล้ว ย่อมยังอัตภาพให้เป็นไปใน
เปตติวิสัยนั้น ด้วยทานอันเขาให้แล้วในมนุษย์โลก”**

สังสารวัฏ คือการเวียนว่ายตายเกิด หาเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลายไม่ได้นี้ บางครั้งเราก็ไปเกิดบนสวรรค์ หรือบางทีก็พลัดตกไปสู่อบายภูมิ ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากบุญกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ ในแต่ละภพภูมิมีความแตกต่างกันไป อย่างในภพภูมิของเปรต ซึ่งมีความเป็นอยู่แตกต่างกัน ตามผลกรรมที่ตนเองทำเอาไว้ บางพวกอดข้าวอดน้ำ เสวยทุกข์อย่างแสนสาหัส บางพวกไปหากินเศษอาหารที่ชาวบ้านทิ้งแล้ว บางพวกกินเสมหะ น้ำลาย อุจจาระ

เปรตมีอยู่ ๑๒ ตระกูล ตระกูลหลักๆ คือ พวกปรทัตตูปชีวีเปรต เลี้ยงชีวิตอยู่โดยอาศัยอาหารที่ผู้อื่นให้ อีกพวกหนึ่งคือ ขุปปีปาลิกเปรต พวกนี้จะมีความหิวกระหายตลอดเวลา ต้องอดข้าวอดน้ำตลอดเวลา อีกพวกหนึ่งคือ นิชฌามัตถิกเปรต จะถูกไฟเผาไหม้ให้เราร้อนอยู่ตลอดเวลา และกาลกิณฺฐิกเปรต มีร่างกายสูงไม่มีเรียวแรง เพราะมีเลือด น้อย ร่างกาย คล้ายใบไม้แห้ง ปากเท่ารูเข็ม กินอาหาร ได้ทีละนิดเดียว ทำให้หิวโหยอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

ครั้งนี้ หลวงพ่อจะพูดถึงปรทัตตูปชีวีเปรต ซึ่งเป็นเปรตที่เลี้ยงชีวิตด้วยการอาศัยอาหารที่ผู้อื่นทำบุญแล้วอุทิศให้ แม้

เปรตหญิงสาวผู้ทิวโหย

๔๖๓

จะอุทิศส่วนกุศลให้เพียงเล็กน้อย แต่มีผลานิสงส์เกิดขึ้นมาก *เหมือนเรื่องในอดีตกาล มีหมู่บ้านอยู่ ๒ หมู่บ้าน คือ หมู่บ้าน-อิฏฐกวดิ และหมู่บ้านทิมราชี ในแคว้นมคธ สองหมู่บ้านนั้นมีพวกมิถิฉาปฏิญญอยู่เป็นจำนวนมาก มีหญิงคนหนึ่งเกิดในหมู่บ้านอิฏฐกวดิ นางมีความเห็นผิด ได้ฆ่าตักแตนเป็นจำนวนมาก เมื่อละโลกไปแล้ว จึงไปบังเกิดเป็นเปรต เสวยทุกข์มีความทิวโหยอยู่ยาวนานถึง ๕๐๐ ปี

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทรงเทศน์สอนเหล่าเวไนยสัตว์ให้บรรลุธรรมกันอันมาก วันหนึ่งพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงราชคฤห์ ประทับอยู่ในพระเวฬุวันมหาวิหาร สมัยนั้น นางได้กลับมาเกิดในตระกูลสังสารโมกกะตระกูลหนึ่งในหมู่บ้านอิฏฐกวดิ ในเวลาที่นางมีอายุ ๗-๘ ขวบ ได้ไปเล่นรอกกับพวกเด็กหญิงคนอื่นๆ พระสารีบุตรเถระซึ่งตามเสด็จพระบรมศาสดาไปด้วย ท่านพร้อมด้วยภิกษุ ๑๒ รูป เติณปิณฑบาตไปทางบ้านของตระกูลสังสารโมกกะ

ในขณะนั้น เด็กหญิงจำนวนมากที่กำลังเล่นกันอยู่ใกล้ประตูบ้าน เห็นพระเถระก็มีจิตเลื่อมใส จึงรีบมาไหว้พระเถระ

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๖๘

ตามที่เราเห็นมารดาบิดาปฏิบัติกัน ส่วนเด็กหญิงคนนี้ไม่มีความศรัทธา เพราะไม่ได้สั่งสมกุศลเอาไว้ จึงไม่เอื้อเพื่อต่อพระเถระ ยืนนิ่งอยู่เฉยๆ พระเถระเห็นความประพฤตินอกติของนางว่า การที่นางมาเกิดในตระกูลสังสารโมหะนี้ เพราะเป็นผู้ไม่มีศรัทธา และมีความเห็นผิด และยังทราบอีกว่า ถ้าเด็กหญิงคนนี้ไหว้พระแล้ว ก็ไม่ต้องไปเกิดในนรกแต่จะเกิดเป็นเปรตแทน และจะได้ครอบครองทรัพย์สมบัติเพราะอาศับุญนี้ จึงมีจิตกรุณา กล่าวกับเด็กหญิงเหล่านั้นว่า “พวกเธอทั้งหลายไหว้ภิกษุเป็นการดีแล้ว แต่เด็กหญิงคนนี้ยืนนิ่งอยู่เหมือนคนไม่มีโชค”

เมื่อพระเถระให้นัยดังนี้แล้ว เด็กหญิงเหล่านั้นจึงพากันจับมือนางมาไหว้แทบเท้าพระเถระ สมัยต่อมา นางเจริญวัยขึ้น บิดามารดาได้ยกนางให้บุตรของเศรษฐี เมื่อครรถ์แก่เต็มที นางก็เสียชีวิตขณะมีครรภ์ ตายไปได้ไปบังเกิดเป็นเปรต ไม่มีเสื้อผ้า อาหารรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ถูกความหิวกระหายครอบงำ อยู่ตลอดเวลา เทียวไปในตอนกลางคืน อยู่มาวันหนึ่งนางแสดงตนให้พระสารีบุตรเถระได้เห็น

พระเถระเห็นนางแล้วจึงถามว่า “ท่านเปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ชูบดมสรรพางค์ไปด้วยเส้นเอ็น มีแต่ซีโครง ท่านเป็นใครเล่า มายืนอยู่ในที่นี่เพื่ออะไร” นางเปรตผู้นำสงสาร ได้ฟังดังนั้นแล้วจึงตอบพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉัน

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๖๕

เป็นเปรตเข้าถึงทุกคติ เกิดในยมโลก เพราะทำบาปกรรมไว้
จึงละจากมนุษยโลกนี้ไปสู่เปตติวิสัย”

พระเถระถามถึงบุพกรรมที่ทำไว้ว่า “ท่านทำกรรมชั่ว
อะไรด้วยกาย วาจา และใจ จึงจากโลกนี้ไปสู่ภพภูมิของเปรต”
นางจึงตอบว่า “ดิฉันไม่เคยให้ทานเลย เป็นคนตระหนี่จึงเกิดใน
กำเนิดเปรตเสวยทุกข์ขมขื่นถึงเพียงนี้ ท่านผู้เจริญ ไม่ว่าจะเป็น
บิดามารดา หรือเป็นญาติกิตติ ไม่มีผู้ใดชักชวนดิฉันให้ทำทานแก่
สมณพราหมณ์เลย เพราะผลกรรมนั้น ดิฉันจึงต้องมาเป็นเปรต
เปลือยกาย มีความหิวกระหายเป็นเช่นนี้ถึง ๕๐๐ ปี นี่เป็น
วิบากกรรมของดิฉัน พระคุณเจ้าผู้เจริญ ดิฉันมีจิตเลื่อมใส
จะขอไหว้ท่าน ขอท่านผู้แก่ล้า ผู้มีอายุมาก จงอนุเคราะห์
แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้ทานอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วอุทิศส่วน
กุศลมาให้ดิฉัน ขอท่านจงช่วยให้ดิฉันพ้นจากทุกข์ด้วยเถิด”

พระสารีบุตรเถระอยากช่วยเหลือนาง จึงถวายข้าว
คำหนึ่ง ผ้าประมาณเท่าฝ่ามือผืนหนึ่ง และน้ำดื่มหนึ่งขันแก่
ภิกษุรูปหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรต เมื่อพระสารีบุตร
อุทิศส่วนกุศลไปให้แล้ว เครื่องนุ่งห่มและของกินของใช้อัน
เป็นทิพย์ก็เกิดขึ้นทันที นางเปรตนั้นกลับได้ร่างกายสมบูรณ์
ผิวพรรณวรรณะผุดผ่อง มีเสื้อผ้าอาภรณ์เครื่องประดับอันเป็น
ทิพย์สวยงาม เปล่งแสงสว่างไปทั่ว สรรพภพภูมิมีน้ำใสเย็น

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๓๐

มีทาราบเรียบ ดารดาชไปด้วยดอกปทุมและดอกอุบลซึ่งมีกลิ่นหอม ได้เกิดขึ้นแก่นางเปรตทันที

เราจะเห็นว่า แม้ว่าวัตถุทานเพียงเล็กน้อยที่พระเถระทำบุญไปแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เปตติได้เกิดผลทันที จากอรรถภาพของเปรตผู้นำสงสาร ก็กลับกลายเป็นเทพธิดาผู้เรืองรองด้วยรัศมี มีทิพยสมบัติมากมายเกิดขึ้น ฉะนั้นเมื่อเราทำบุญแล้วอย่าลืมอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว เราก็จะได้บุญในส่วนปัตตานุโมทนาด้วย แล้วยังเป็นการแสดงถึงความกตัญญูกตเวทิต่อบรรพบุรุษของเราอีกด้วย เพราะสิ่งที่หมู่ญาติผู้ที่ล่วงลับไปแล้วต้องการมากที่สุดก็คือบุญ ไม่ว่าท่านเหล่านั้นจะอยู่ในภพภูมิใดก็ตาม สิ่งที่เราทำไปนั้นไม่ไร้ผลเลย เพราะเราทำเราก็ได้บุญ แล้วยังเป็นประโยชน์แก่หมู่ญาติอีกด้วย

ให้คิดว่าเราได้บุญอย่างไร ขอให้หมู่ญาติของเรามีส่วนในผลบุญนั้นด้วย ให้เขามีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย มีความสุขยิ่งขึ้นไป บางครั้งแม้บุญกุศลที่เราอุทิศไปให้จะยังไม่ถึง เพราะเขาอยู่ในภาวะที่ยังรับไม่ได้ อย่างน้อยเราก็ได้บุญจากการทำบุญแล้ว ผู้รับจะได้รับหรือไม่ได้รับนั้น ก็ขึ้นอยู่กับภพภูมิ แต่ถ้าผู้อุทิศให้ได้บรรลุธรรมกาย สามารถเอาบุญไปให้ได้ ผู้รับจะได้รับอานิสงส์ผลบุญใหญ่ทันที หรือสามารถไปช่วยให้พ้นจากอบายภูมิก็ได้ จะพาไปอยู่ในสุคติภูมิก็ได้

เปเรตหญิงสาวผู้หิวโหย

๔๗๑

เมื่อเราทราบดังนี้แล้ว ก็อย่าไปทำบาปอกุศล ให้หักห้ามใจไม่ให้ทำความชั่ว อย่าไปตามกระแสกิเลส เพราะจะต้องไปเสวยทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ให้หมั่นสั่งสมบุญกันให้มากมาย บุญนี้แหละจะเป็นที่พึ่งของเรา เราจะได้ไม่ต้องไปบังเกิดเป็นเปเรตผู้หิวโหย รอคอยหมู่ญาติอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้

นอกจากนี้ ให้หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้ ชีวิตเราจะปลอดภัย ถ้าเราได้ศึกษาวิชาธรรมกาย จะได้รู้จักพวกเปเรตทั้งหลาย รวมทั้งอสุรกาย และสัตว์นรกอีกมาก เราจะรู้เห็นเรื่องนรกสวรรค์ ว่าเป็นของมีจริง ไม่ใช่เรื่องที่เอามาขู่กันเล่น หรือเอาสวรรค์มาล่ออย่างที่บางคนเข้าใจ แล้วจะรู้ว่าผู้ได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัส รอคอยความช่วยเหลือจากเรานั้น ยังมีอีกมากมายทีเดียว ต้องอาศัยกำลังบุญกำลังบารมี ที่พวกเรากำลังทำกันไปเป็นทีมนี้แหละไปช่วยเขา ถึงจะช่วยเหลือสรรพสัตว์เหล่านั้นได้ ดังนั้นให้ทุกท่านตั้งใจฝึกฝนใจ ให้หยุดนิ่งกันให้เต็มที่ ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในได้ทุก ๆ คน

